

H. (Ref. svät.) Ex A

Andra upplagan.

Bilder

I.

En flickjägares
äfventyr.

BILDER UR STOCKHOLMSLIVET.

II.

Svartsjuka

och

hämnd.

~~Stockholm~~

BILDER

UR

STOCKHOLMSLIFVET

UTGIFNE AF

EN STOCKHOLMARE

—o—e—s—w—

STOCKHOLM,
ASSOCIATIONS-BOKTRYCKERIET,
1878.

BILDER

STOCKHOLMSLÄVET

FR. STORHOLM

STOCKHOLM
1810

En flickjägares äfventyr.

Herr Henrik Boij var en stor beundrare af det täcka könet. Blotta frasandet af en sidenklädning eller åsynen af en qvinnas fot var nog för att komma hans hjerta att klappa fortare, och skynten af ett smalben med ty åtföljande aning om en vad försatte honom i förtjusning, i hänryckning. Fick han dertill något uppmuntrande ord eller en varm blick, var han säll, salig, och tillhörde såsom sådan de högre regionerna.

Som sagt: han var ytterst svag för könet, men till hans svagheter hörde ock att han trodde alla fruntimmer flamma för honom tillbaka. Detta var ett bedrägeri, ett sjelfbedrägeri, ty någon annan delade visst ej hans åsigt. Och den åsigten var omöjligt att betaga honom. Då han en gång fröjdade sig åt en ny eröfring, ville en vän upplysa honom om hans förfärliga misstag och anmärkte dervid att damen i stället för att visa honom deltagande och favör, gaf sin missbelåtenhet tydligt tillkänna. — Ack, svarade Boij, det är tillgjordhet, bara pryderi! Jag känner fruntimmerna, jag. Och i den tron lefde han säll; ty tron allena gör salig.

Boij hade ännu en svaghet; den att vara när-synt. Derigenom hände det att han ofta misstog sig. Hans klarsynta bekanta skrattade mer än en

gång åt de löjliga qvi-pro-quo, till hvilka han gjorde sig skyldig. Boij tog då på sig sin vigtigaste min och svarade: Det är tvärtom ni som misstager er. Hvem känner väl den saken bättre än jag? Och så fortfor han att njuta af sina inbillade framgångar. — Salige äro de, som icke se, men dock tro; ty den faller himmelriket till.

Boijs lif var sålunda en kedja af framgångar, en oafbruten rad af nöjen, en fortsatt dans på rosor. Hvem kunde väl vara lyckligare än han? — En gång var han dock ute för ett äfventyr, som skulle satt hvar och en i förlägenhet. Vår hjelte betraktade det också som sitt enda missöde. Vi vilja berätta det.

Det var en dag i April klockan omkring 10 på aftonen. — Boij hade nyss anländt till Södermalms-torg der han vid den tiden brukade fatta posten. Han stod der en stund utan att varseblifva någon af det feminina genus. Han började smått svära öfver kölden, som kom *honom* att darra och höll damerna inom hus, och hade just för afsigt att vända sin kosa åt en annan del af staden, till ett tacksammare fält för sina rekognoseringar.

Redan vände han sig på klacken och tog ett steg; men tvärt hejdade han sig. Hvad tror ni väl var orsaken? Jo, ett aflägsset ljud, som ingen af oss andra skulle hafva hört, slog med glädje hans öra. Det var ljudet af en klädning som frasade ganska hörbart vid hörnet af Göthgatan. Boij stannade och lyddes begärligt till stegen af det fruntimmer, som nalkades. Han utvidgade sina näsborrar och njöt redan i andanom af det nöje, som ett litet kärleks-

äfventyr skulle skänka honom; ty att ett sådant inte kunde uteblifva, derom var han på förhand säker.

Hans goda öra hade icke bedragit honom. Snart började en skugga att komma om hörnet och kort derefter fruntimret sjelf. Nu var Boij i sitt esse. Lätt som vinden tog han ett steg framåt och med den artigaste helsning gick han den okända till mötes. Det var hans vanliga sätt att inleda sina bekantskaper.

Den okände helsade lika artigt tillbaka. Detta gaf vår hjelte mod att rycka närmare. Han stod tätt vid damens sida: Tillåter ni? frågade han, till hälften rädd och till hälften dristig, i det han framräckte armen. Han hade nemligen svårt att öfvervinna en viss naturlig blyghet i fruntimmerssällskap. Gerna, blef det tillfredsställande svaret. Det är ju herr Boij? frågade derefter damen helt obesväradt.

— Huru min nådiga! ni känner mitt namn? frågade han något förvånad tillbaka.

— Ja, hvem skulle inte känna *er*, alla fruntimmers älskling och — älskare; Boij var mäktas belåten. Han betviflade icke sanningen. Dock måste han af artighet invända: Ack ni skämtar bara!

— Visst icke! hela staden har blott *en* röst om den saken. Fråga för öfrigt ert eget hjerta.

Och hans hjerta var beskedligt nog att icke opponera sig.

De hade emellertid hunnit till Slussen arm i arm, och skulle nu vika af åt någondera sidan.

— Ni gör mig kanske sällskap framåt Vesterlånggatan? frågade damen. Jag bor ditåt.

— Gudomligt! Och ert namn?

— Fråga inte! ni får nog i sinom tid veta det.

— Hon är förtjusande den lilla ungen! sade Boij för sig sjelf, nästan utom sig öfver sin lycka. Hvad som dock i någon mån grumlade hans sällhetsbägare, var den dunkla aningen om hans sednaste fråga varit allt för närgången. Han öfverlade med sig sjelf huruvida han borde be om ursäkt för den eller icke. Men ursäkten, om också behöflig, hade svårt att arbeta sig fram. Den blef heller icke utaf; ty den okända hade snart den godheten att inleda ett nytt samtalsämne.

Och hon var intressant, rolig och qvick — sällsynta egenskaper hos en ung qvinna, som i en främmande karls sällskap gerna lägger bånd på sitt glada lynne. Boij var om möjligt *mer* än förtjust, och innan han viste ordet af, hade en kvarts timme sålunda passerat. — Omöjligt, skulle han hafva svarat om man upplyst honom om detta: det är knappt en sekund. Emellertid hade han och hans följeslagerska passerat flere gator och befunno sig nu vid målet. Det vill säga de befunno sig utanför en port. Damen lösgjorde sakta sin arm, tackade förbindligast för sällskapet och bjöd farväl.

— Ej farväl du hulda! utropade Boij patetiskt! ej farväl! . . . Nej jag måste följa dig, om det så vore genom död och afgrund!

Den som i detta ögonblick skådat damens ansigte, skulle der sett skälmaktigheten i all dess sanning afmålad. Vi hafva icke hört i hvilka ordalag svaret utföll; men allt nog: det blef tillfredsställande. Dock lät hon sin ridderlige följeslagare förstå att

han blottstälde sig för faror och äfventyr samt menade att han i så fall finge sjelf stå sitt kast.

— Må ödet fullbordas! blef det bestämda svaret, jag följer er.

Och de gingo in genom porten, stego upp för en trappa och inträdde i en tamhur, endast svagt belyst af skenet från en lampa. Här först hade Boij tillfälle att något närmare betrakta sin följeslagerska.

Han tyckte i halfskymningen henne vara i ungdomens första knoppning och var nöjd.

Men knappast hade han hunnit göra detta rön, förrän en tjenarinna skyndade fram, förmodligen för att hjälpa damen af med kappan. Då hon varnade sin matmoders sällskap, stannade hon, drog på munnen och var färdig att uttrycka sin förvåning. Men en sträng blick och ett sakta tyst! från damen hejdade henne. Då hon sedan närmade sig för att erbjuda sin tjänst, sade fruntimret: Behöfs inte; hjälp i stället herrn der af med stöflorna, och gå sedan in och . . . här fortsattes föreskriften så tyst att Boij inte kunde höra den.

Att den första befallningen var litet underlig, tyckte nog både Boij och jungfrun. Men damen var deras gemensamma herrskarinna och de måste lyda.

Sedan tjänsteanden dragit sig undan, yttrade damen, för att förklara befallningen att de skulle passera genom ett rum, der en person låg sjuk, och denne borde ingenting få höra.

Efter att hafva tillsagt Boij att bära stöflorna med sig på det dessa icke måtte göra uppseende i tamburen, började damen med sin kavaljer sätta sig

i rörelse. De närmade sig alltså målet för vår hjeltes djerfvaste önsknigar...

Först passerades ett halft upplyst rum, derpå ett helt och hållet mörkt och sedan ett, som temligen liknade en skrifkarls arbetsrum. Nu pekade damen betydelsefullt på ett par deux-battans och hviskade sakta: *Der!*

— *Der!*... Hvad detta lilla ord hade stora verkningar!... Vi tilltro oss ej att beskrifva vår hjeltes sinnesstämning i detta ögonblick. Han darrade i hela sin kropp som ett asplöf, det bullrade och susade för hans öron, det svartnade smått för hans ögon... Kort sagt: han var rakt förintad. Och hvad under i det? Han stod ju det efterlängtade målet så nära — blott ett steg till och — — Det måste ju vara ett ungt fruntimmers budoar derinne.

Hade Boij varit lugn och gjort bruk af sina goda öron, skulle han hafva urskiljt en mängd röster derinnanför. Men han hörde icke. Hvem lyssnar väl också till ett jordiskt sorl, då man har tillfälle att njuta af sferernas musik? Emellertid hade han närmat sig dörren, d. v. s. paradisets port. Han hade fått tillsägelse att hastigt inträda, så snart den öppnades. Hans följeslagerska klappade lätt i handen och i samma ögonblick uppslogs dubbeldörrarne på vid gavel. Ett starkt ljussken träffade väl Boijs ögon, men icke förthy steg han dristigt på. Med ett enda hopp stod han på andra sidan tröskeln, hans följeslagerska likaså, och dörrarne smällde igen efter dem.

Men hvad fann väl Boij här? Jo, i stället för att finna ett ungt fruntimmers obefolkade budoar

som han förmodade, såg han framför sig ett sällskap muntra karlar, som vid hans åsyn utbrusto i det hjertligaste skratt. Tänkom oss också en man, som helt oförmodadt intrusar i en treffig salong i strumplästen och med stöflorna i hand, och undrom ej öfver den kolossala munterhet denna uppenbarelse framkallade.

Boij å sin sida fann sig likväl icke böjd för att skratta. Han stod der som fastläst vid golfvet och kunde ej få fram ett ord.

Värden i huset hos hvilken vi så plötsligt blifvit introducerad, framträdde nu och helsade på sin hustru; ty Boijs följeslagerska var ingenting mer och ingenting mindre. — Välkommen Fanny! sade han ömt. Men hvad i herrans namn vill det här säga? fortfor han i det han pekade på hennes handfallna sällskap.

— Åh, svarade hon skälmaktigt, det är bara ett litet aprilnarri som jag tillåtit mig. Och omtalade hon i få ord sitt äfventyr med Boij.

— Nå välkommen då min bästa herre! yttrade värden i munter ton till vår hjelte. Jag hör att herrn har en olycklig passion för fruntimmer, hvilket dock egentligen inte rör mig. Men herrn har lyckligen konvojerat min gumma hem; tillåt mig därför att å hennes vägnar få tacka för angenämt sällskap. Jag är öfvertygad att herrn inte nekar mig detta nöje, helst sedan herrn får veta att jag i dag firar min födelsedag och därför är glad att se min gumma hemma. Hon var utgången, för att, medan mina vänner sutto här och drucko för min välgång, underlätta några fattiga familjers bergning

...Ja, ja, min gumma: inte skall du blygas för att vara en krona för ditt stånd! ... Se här är punsch. Jag hoppas att herrn dricker ett glas för mig och min rara Gumma! ... Mjuka tjenare!

Vår hjelte sväljde i största hast ett glas punsch och rusade flat och förargad ur huset. Den äkta mannen ropade efter honom i dörren: Adjö, herr Boij! välkommen en annan gång, men helst med pådragna stöflor! Boij svarade ingenting på inbjudningen utan kilade hufvudstupa utför trapporna munlande: förargliga missöde och allt detta för en kärings, en barmhertighetssystems skull.

Svartsjuka och hämnd.

För någon tid sedan gick på Vesterlånggatan i Stockholm en ung nygift fru vid sin mans arm och betraktade butikerna, då hon hastigt stannade framför en urmakares butikfönster och med begärliga blickar betraktade en pendyl som behagade henne mycket.

— Ack hvad den är vacker! sade hon för sig sjelf, men dock så högt att hennes man ganska väl hörde det. Då han likväl icke låtsade märka det, vände hon sig direkt till honom och frågade: tycker du icke att denna pendyl skulle passa förträffligt i mitt lilla rum derhemma?

— Och du, hvad tycker du om den der giggen, i magasinet midtemot; tror du icke, att den just skulle få en passande plats i min vagnbod?

— Så elak du är, inföll hon och teg.

En nygift man, så intagen i sin unga fru, som grosshandlaren Palmer, och så rik som han, nekar likväl ej gerna att uppfylla hennes önskingar. Knappt hade han således ledsagat sin fru hem förr än han återvänder till urmakarens bod och köper pendylen. Ett stadsbud går förbi i detsamma; herr Palmer anropar honom, visar honom pendylen, tager upp ett adresskort ur sin plånbok, lemner honom det och säger:

— Var god och bär detta ur till den damen, hvars adress står på det här kortet; men begär ingen bärrelön; här har ni en krona; skynda er blott!

Herr Palmer går. Stadsbudet läser på kortet:

Pauline Lindergren

Sömmerska

Davidbagares gata N:o 38, 3 tr. upp,

tager uret skyndar till Davidbagaresgatan N:o 38, stiger 3 trappor upp och befinner sig framför en dörr, som han tror vara den rätta. Han bultar; en ung täck blondine öppnar och ser frågande på honom.

— Ursäkta, bor fröken Pauline Lindergren här i våningen?

— Det är jag, var så god och stig in.

Stadsbudet stiger på, afhöljer pendylen och sätter den på hennes byrå, förut prydd med ett anspråkslöst blomsterglas, hvare en blygsam bukett fiolblommor doftar.

— Hvad är meningen med detta, min herre? frågar Pauline.

— Fröken heter ju Pauline Lindergren? frågar stadsbudet tillbaka, och ser ännu en gång på adresskortet.

— Ja visst heter jag så; men...

— Var obekymrad, fröken, jag begär ingen bärrelön, den är redan betald.

— Men uret är icke heller mitt; jag har icke köpt det, svarar hon, och ser brydd ut.

— Det tror jag nog. Vackra flickor få ofta mycket som de aldrig drömt om — svarar stadsbudet, gör en bugning och ilar trapporna nedåt.

När Pauline blir ensam, ställer hon sig framför den granna pendylen, och beundrar densamma.

— Ack en så vacker present! utropar hon. Huru roligt att se på sekundvisaren, när den svänger sig omkring den glänsande emaljeringen! Huru roligt att om natten, när jag måste arbeta, eller icke kan sofva, att då höra klockan slå och veta på minuten hvad tiden lider.

Först efter detta utbrott af ungdomlig förtjusning, börjar hon tänka efter hvem som väl kunnat skänka henne en så dyrbar gåfva.

— Kanske den gamle herrn der nere, en trappa upp; han som helsar mig så ofantligt artigt och vänligt, hvarje gång jag möter honom i trapporna, och alltid vill tala vid mig? . . . Kanske den unga, vackra herrn; han med det mörka lockiga håret och de eldiga ögonen som i förgårs afton satt tätt bredvid mig på teatern, och så jemt såg på mig? . . . Ack nu vet jag det! utropade hon slutligen och slog händerna tillsammans, Christian! Christian har skänkt mig det vackra uret! Min älskade Christian!

Christian Söderström är en ung man, som har den lilla vackra Paulina Lindergren öfvermåttan kär, och som hon är icke så litet förälskad i tillbaka. Denne lycklige är just bokhållare hos en urmakare, och — huru händelsen ändå kan foga! — hos samma urmakare som sålt just denna pendyl till grosshandlare Palmer.

Pauline är särdeles belåten med Christians uppmärksamhet. Det faller sig så naturligt, att han, som dagligen lefver ibland ur af alla slag, har hittat på ett sådant, som han tyckt vara passande bland

sin tillkommande frus möblemanng. Denna tanke lugnar henne och gör pendylen dubbelt vackrare i hennes ögon.

Emellertid har fru Palmer äfven begifvit sig ut på nytt, sedan hennes man gått; och tager vägen till sin sömmerska. Denna väg går just i närheten af Vesterlånggatan, och hon kan ej afhålla sig ifrån att än en gång gå fram till urmakarens fönster för att bese den vackra pendylen. Hon spejar förgäfvos denna gången; den är försvunnen. Litet harmsen går hon in i boden, för att fråga om ej åtminstone ännu ett ur af samma sort finnes kvar. Herr Christian Söderström är der, och efter några artiga bugningar förklarar han att han har den äran att igenkänna frun, emedan han kort förut sett henne utanföre i sällskap med . . .

— Med min man grosshandlare Palmer — infaller frun.

— Ah! Nå då är alltsammans lätt förklaradt. Herr grosshandlaren kom tillbaka för en liten stund sedan och köpte uret, som han genast lät ett stadsbud bära bort; jag antager således att frun finner pendylen på sitt ställe när frun kommer hem.

Förtjust öfver denna fint uträknade och öfverraskande uppmärksamhet, hastar fru Palmer att så fort som möjligt expidera ärendet hos sömmerskan, för att snart kunna vara hemma igen. Hon skyn-
dar till Davidbagareshgata N:o 38, 3 trappor upp till Pauline Lindergren, det är just hennes sömmerska. Det första som mötte hennes blickar der, är pendylen.

— Jag hade icke trott, tänker hon för sig sjelf,

under det hon betraktar uret, att pendylen var af ett så vanligt mönster; det måste redan vara urmodigt, efter det kan finnas här.

— Ni betraktar mitt ur? inföll sömmerskan; — det är ganska vackert; inte sant? Jag har nyss fått den till skänks.

— Nyss?!

— För en liten stund sedan; högst en half timme.

— Och är det tillåtet att fråga, fortfor fru Palmer, med något bruten röst, hvem som gifvet fröken den vackra pendylen?

— En god vän... svarade sömmerskan.

Fru Palmer bleknar och är på väg att gifva sin rättvisa harm lösa tyglar; hon sansar sig dock och inser det opassande i ett sådant utbrott. Hon qväfver sin rörelse, kastar en hånfull blick på sin rival och säger:

— Godt, det är nog; jag vill ej veta mer; det är redan långt mer än jag önskade... I går, fröken, har min kammarjungfru burit hit två nya stycken sidentyg...

— Alldeles rätt, min fru.

— Dem behagade ni skicka tillkaka nu genast.

— Men frun skulle ju komma hit för att låta mig taga mått till klädingarne, som skulle sys af dem?

— Fröken hör ju, att jag nu vill hafva sidenstyckena tillbaka?

— Och hvarför det? — frågar sömmerskan, helt bestört.

— Derföre att jag ej mera behöfver frökens biträde, svarar fru Palmer, och aflägsnar sig utan att bevärdiga Paulina med någon afskedsnick en gång.

— O, huru förfärligt! — utropar sömmerskan. Skulle väl denna fru Palmer ha stått i något förhållande till Christian, och vara svartsjuk på mig? Det vore bra olyckligt! Uret tycks hon sjelf velat hafva. O, hvad skall jag göra! Är det väl min skull, att Christian har vändt sitt tycke från fru Palmer till någon annan, som kanske behagar honom mera? Men sådana äro de rika fruarna! De unna oss fattiga flickor intet; alldeles intet; ej en gång deras fordna tillbedjare!

I det ögonblick, då det betänkliga uret slår fyra, öppnar sig åter dörren till sömmerskans lilla rum. Denna gången är det herr Christian Söderström, som nyss har lemnat boden, för att tillbringa dagens fristunder hos sin älskade. Knappast inkommen igenkände han uret.

— Hvad vill detta säga? Uret här — utropar han — skyndar fram och betraktar pendylen med ängslig uppmärksamhet. Jag känner igen det der uret, fortfor han; det är från vår fabrik; grosshandlare Palmer har köpt det för ett par timmar sedan.

— Hvad? inföll Pauline, med bestörtning. Det är då icke du sjelf, som...

Herr Söderström kastar en så ursinnig vild blick på henne, att hon tvärtystnar.

— Jag förstår nu, fortfor han, utom sig af vrede. Den der grosshandlare Palmer vet vägen hit lika väl som jag; och här är en af de presenter, som du tagit emot af honom! Du behagar alltså visa din godhet åt andra, än sådana arma stackare som jag; du ser äfven ibland rika kankire hos dig för ombyte skull!

— Christian!

— Icke ett ord Pauline! Jag kan utantill allt hvad du ämnar säga mig. Du vill neka; men der, står det ovedersägliga vittnet mot ditt uppförande! Det är jag, sjelf, som har sålt detta ur till grosshandlare Palmer, omedelbart till honom; här hjälper ingen motsägelse! Du är öfverbevisad! . . . Men vänta blott Pauline, jag skall hämnas, hämnas på honom och på dig! . . . Ja, min bästa herr grosshandlare; tro inte ni, att man onäpst skymfar mig! Usle förförare, jag skall nog hitta dig!

— Sök honom! Han bor vid Skeppsbron, N:o 17 — inföll nu Pauline, lika uppbragt som Christian sjelf.

— Hvilken fräckhet! Men han skall plikta derför! ropar Christian och störtar ursinnig på dörren.

Ordningen kommer nu till Grosshandlare Palmer. Sedan han afslutat sina affärer för dagen, skyn-
dar han hem, och går snart in i sin frus rum, för att se hvad effekt den nya prydnadsartikeln kommer att göra der.

— Hvad vill detta säga! utbrister han, sedan han sett sig om, uret är icke här; det har således icke blifvit lemnadt! Jag har blifvit bestulen; bestulen af den spetsbofven till stadsbud, hvars ärliga utseende bedrog mig och hvars nummer jag glömde att anteckna mig till minnes. Uret är förloradt! Sådant dumhufvud jag kan vara, som icke tager qvitto.

I det samma märker han ett bref på bordet; det är till honom, han öppnar och läser:

— Jag inser nu er afskyvärda trolöshet; en lycklig tillfällighet har fullständigt afslöjat edert hyck-

leri. Besvära er ej vidare för min skull; förära pendyler hädanefter obehindrat åt edra älskarinnor! Jag återvänder till min mor.

Aurore Palmer.

Herr Palmer vill, i höjden af sin bestörtning ropa på sin betjening, för att få upplysning öfver dessa gåtor, då en betjent inkommer och lemnar honom ett annat bref, som har följande innehåll:

Min herre!

Om en stund skall jag ha den äran infinna mig; och då ni ej funnit någon betänklighet vid att förföra ett fruntimmer, som jag älskar, eller åtminstone har älskat, så torde ni till äfventyrs äfven ha mod nog att gifva mig upprättelse med vapen i hand, och att med ert blod aftvä den skymf som ni tillfogat mig.

Christian Söderström.

— Christian Söderström, muhlade grosshandlare Palmer, hvad kan det vara för en narr, och hvad vill han?

— Utanföre väntar ett ungt fruntimmer, som önskade få företräde — anmälde betjenten.

— Det är väl den som jag skulle ha förfört, kan jag tro. Låt henne komma in!

Och verkligen: det var ingen annan än fröken Pauline Lindergren, hvilken i trots af sitt blonda hår och sina annars så milda blå ögon, har ett allt för häftigt lynne, för att tåligen utvärda fru Palmers förakt och sin älskade Christians sårande misstankar. Grosshandlare Palmer var en för henne fullkomligt obekant person; men likväl var det ju tydligt att han måste känna henne; ty han ville ju för-

föra henne? Upprörd som det tillkommer en ung och anständig flicka, hvars heder man satt i fråga, ville hon ställa herr Palmer till svars, för det försök han gjort att med sina skänker missleda henne.

— Jag har således den äran att se framför mig den aktningsvärde herr grosshandlare Palmer? Det är alltså ni, min herre, som understår er att skicka mig pendyler, som jag icke begärt? Ni således, som är orsaken, att jag förlorat er fru som kund och herr Söderström som fästman? Blygs ni icke, fortfarande hon, och afhöljde med detsamma pendylen som hon medfört i en silkesnäsduk. Hon fattar det olyckliga uret med begge händer, lyfter det högt i luften och slungar det med otyglad våldsamhet i golfvet.

— Der — fortfar hon — ser ni hvad värde jag sätter på er och edra presenter!

Pendylen gick i hundrade bitar.

I samma ögonblick inträder fru Palmer, åtföljd af sin fru mor, hvilken, förnuftigare än mången annan svärmor, återförer sitt barn i dess makes armar, emedan hon icke vill att ett så nyss och med så mycken ömsesidig tillgifvenhet knutet äktenskapsband skall sönderslitas utan ens någon förklaring de söndrade parterna emellan.

— Se här nu! ropade fru Palmer vid inträdet, här, mamma, syns det genast att jag hade rätt! Här står hans medbrottsliga sjelf!

— När ni har uppgjort affärerna med damerna här — ropar Christian Söderström, som i detsamma störtar in — hoppas jag att ni har den godheten och äfven aflägger en liten räkenskap för mig!

Grosshandlare Palmer en ganska lugn och för-

ständig man, inser nu hela sammanhanget, och att alla de som fordra redo af honom, sjelfva äro i behof af en lexa.

— Min herre, säger han till Christian, ni kan slåss och utkräfvva hämnd när och hvar ni behagar!
 — Hos er fröken Lindergren, får jag anhålla att ni täcks låta edra adresskort gå min hustrus visitlåda förbi här efter. Det som ni lemnade i går har min hustru inblandat ibland mina egna adresskort i min plånbok, och derigenom äro alla dessa obehagligheter uppkomna. Ni har i otämd vrede, och utan att unna mig tid till någon upplysning, slagit sönder ett ur, som ej var ämnat åt er och som ingen gifvit er någon rätt att handtera efter ert godtycke!
 — Hvad dig angår, fortfor han och vände sig till sin hustru, så har jag ingenting annat att förebrå mig, än att jag i går tillät dig att granska papperen i min plånbok.

Med dessa ord lemnar han salen, och begifver sig till sitt skrifrum.

Pauline och Christian rodna öfver sin häftighet, fru Palmer blygs för sin öfverilning. Fröken Lindergren smyger sig förödmjukad ut; Herr Söderström framstammar i stället för utmaningar, den ena ursäkten efter den andra, och fru Palmer skyndar efter sin man till hans arbetsrum, för att urskulda sin svartsjuka.

Hela häanden blef att fröken Lindergren förlo-
 rade en af sina kunder, och fru Palmer den vackra
 pendylen, som hon så ifrigt hade önskat sig.

